

Šimon Bierhanzl se do našeho atelieru přihlásil v letním semestru roku 2015/16 poté, co absolvoval studijní stáž na VŠUP v Praze v ateliéru Jana Šěpky. Hlásí se k nám jako „sirotek“ kterého opustil předpokládaný vedoucí diplomu. Nevíme co od něj můžeme očekávat, neznáme se. Od Jana Šěpky má nejlepší doporučení, tudíž ho bereme, navzdory tomu, že jeho školní působení směřuje k projektům spíše urbanistickým a krajinářským.

Absolvoval s námi tedy předdiplomní seminář. V něm velice odpovědně zpracoval analýzu oblasti Palmovky. Nakonec našel v sousedství nových ambiciozních projektů, které celou oblast kontaminují, místo s největším charizmatem, místo dnes zcela bez ambicí, na periférii periferie a po konfrontaci potenciálních území, vhodných pro zadání samotného diplomního projektu se zpracovávaným Metropolitním plánem, jsme jako téma projektu společně stanovili Park u Plynojemu. Šimon navázal, respektive prohloubil předchozí analýzy, oblast kopce kolem plynojemu čistí od „náletů“ různých méně kvalitních staveb a z projektu se stal mimořádně zajímavý úkol, jehož důkladné zpracování má ambici posloužit Městské části Praha 8 a především zpracovatelům Metropolitního plánu jako námět k řešení dnešní zanedbané, především zapomenuté přírodní enklávy libeňského kopce. Šimonovo nabízené řešení, prohloubené konzultacemi s odborníky na krajinnou ekologii, krajinářskou architekturu a botaniku se nám zdálo natolik vzrušující, že jsme ho požádali o důkladnější zpracování, než jsme původně požadovali v zadání diplomové práce a požádali ho, aby práci věnoval ještě jeden semestr. Tak se také stalo.

V prodlouženém čase Šimon dokázal prohloubit, do té doby neexistující znalost o zásadním objektu v území, který až dosud opřádalo tajemno, konzultacemi s Metroprojektem i Metrostavem se dopracoval k relevantním podkladům, na jejich základě mohl objekt zahrnout do své studie. A sem také směřuji jedinou vážnou výhradu k tomuto projektu. Stavební objekty zůstaly v projektu pouze u slovního popisu nebo grafického náznaku. Přestože Šimon nastudoval veškeré dostupné materiály o vlastním plynojemu, a v průběhu práce učinil několik pokusů, jak s koulí pracovat a přiblížit její technickou monumentalitu veřejnosti, nakonec, od její konverze upustil a zůstal u jejího „vědeckého“ využití jako podtlakový prostor pro aerodynamické pokusy. Historii a technickou dokumentaci ponechává ve spodní stanici, upravené jako muzeum s kavárnou.

Nejvíce architektonické „péče“ věnuje konverzi krytu na multifunkční objekt. Po zvážení nemožnosti čisté demolice železobetonové masy, pro něj hledá v průběhu práce odpovídající náplň a nakonec zůstává u „rekreačního“ využití, maximálně přizpůsobeném stávající nosné konstrukci objektu. O vhodnosti, respektive sousedství, jednotlivých oddílů můžeme polemizovat, stejně jako o způsobu dispozičních (ne)úprav zachovávaného podzemního krytu, kde by své místo zaujalo masivní technologické vybavení. V průvodní zprávě je vysvětleno, že tento prostor je ponechán, na přání správce, jako rezerva pro možné využití, pak by měl ovšem zahrnovat přístupové a únikové trasy. Tajemno okolo tohoto „strategického“ molochu stále trvá!

Při svém školení jsem absolvoval několik semestrů s Otakarem Kučou, přesto se v krajinářské architektuře považuji za laika, myslím si ale, že Šimonovo znovuodhalení krajiny zapomenutého kopce je správné, i s ohledem na Metropolitním plánem stanovené využití transformační plochy jako rekreační území obytné lokality. Jeho studie naplnila s výše zmíněnými výhradami naše očekávání, je zpracována s odpovídající textovou i grafickou kulturou, včetně modelu a myslím, že ji zpracovatelé Metropolitního plánu mohou zahrnout do svých úvah.

Navrhuji komisi projekt k přijetí a hodnotím ho stupněm C dobrý.

V Praze, 10.června 2017

Tomáš Novotný
Tomáš Novotný